

'Boring' blijkt ook een belangrijk probleem te zijn bij werkelijke VN vredessoldaten. Een van de belangrijkste veroorzakers van stress onder deze soldaten, zo lezen we in een ander artikel in het *Handbook*, is niet het gevecht met vijandige troepen, maar juist het veelvuldig ontbreken daarvan. Dat wil niet zeggen dat er nooit sprake is van gevaarlijke situaties of gevechten. Die zijn er wel degelijk. Toch blijkt stress vooral de kop op te steken in de 'long stretched time experience' bij afwezigheid van gevechtshandelingen. Met name dit onderdeel van hun rol dat veel soldaten zwaar valt. Het is een deel van hun rol als *parking guard* waar ze zich maar moeilijk mee kunnen identificeren.

Is dat wellicht Vala's missie? Met het vermaak dat Vala te bieden heeft, hoeven vredessoldaten zich geen moment te vervelen. Het is het soort vermaak dat hen weer het gevoel kan geven een echte soldaat te zijn. Want 'Somebody who is fighting the war just wants to see hot ladies on stage, honestly' aldus senior airman Nicholas Kurtz in een video-interview waarvan een fragment getoond wordt in de voorstelling. En hot ladies krijgen we te zien. Je zou haast vergeten dat er van *fighting the war* geen sprake is.

Het stukje interview met Nicholas Kurtz is onderdeel van een reeks fragmenten van interviews met Amerikaanse soldaten die gelegerd zijn in Duitsland. Al deze soldaten zijn op de een of andere manier betrokken bij theatervoorstellingen die in en voor het leger gemaakt worden. Allemaal hebben ze ervaring met theaterrollenspel en in vrijwel alle fragmenten wordt de verhouding tussen hun rol in het leger en in het theater gethemiseerd. Theater en leger hebben veel met elkaar gemeen, zoveel wordt duidelijk. Maar, zo haasten de geïnterviewden zich te benadrukken, anders dan het leger is theater natuurlijk niet echt. 'It is all make-belief.'

Is dit misschien precies de reden waarom, zoals Kurtz opmerkt 'the Army Morale, Welfare and Recreation has lots of money set aside for theatre'? Is het theater voor het leger misschien wat Disneyland is voor Amerika? Disneyland dat, zoals Baudrillard (*In de schaduw van de zwijgende meerderheden*, 1986) opmerkt, bestaat om te verhullen dat het 'echte' land, heel het 'echte' Amerika Disneyland is. Disneyland wordt voorgesteld als imaginair om te laten geloven dat de rest reëel is.

In plaats van te investeren in theater als afleiding van de realiteit van het leger zouden vredesmissies zichzelf serieuzer moeten nemen als theater, als entertainment. Dat is de verrassende boodschap van de bijdrage van Linda Polman aan het *Handbook*. 'Much of the job of peacekeepers anywhere in the world comes down to making the locals happy and diverting people's attention from resuming their fighting. This is why blue helmets in many places reveal themselves as hosts and entertainers, too.' Ze beschrijft een aantal tot de verbeelding sprekende voorbeelden waarin VN vredessoldaten de vrede wisten te bewaren en strijdende partijen tot elkaar te brengen door middel van concerten, bingo-avonden en ander vermaak. Door vredessoldaten in te zetten als entertainers slaat de VN twee vliegen in een klap:

soldaten hoeven zich niet langer te vervelen en, als we Polman moeten geloven, is deze nieuwe rol de sleutel tot een verbeterde verhouding met de omgeving die niet zit te wachten op een brave padvinder die komt vertellen dat we aardig voor elkaar moeten zijn. Wellicht is er sprake van nog een derde voordeel. Reïncarnatie als wereldwijde entertainment-force zou ook een aanmerkelijke verbetering van het imago van de VN tot gevolg hebben.

May the force be with you!

Het beeld dat *We are all Marlene Dietrich FOR* neerzet is nog wranger.

Imagine no more David Lynch movies. No more Nouvelle Vague. No more Dogma. No more Hollywood and no more Bollywood. No more contemporary dance, modern dance, dance theatre. No more physical theatre. No more Beethoven, no more symphonies, no more sonatas. No more fiction, no more non-fiction, no more inspiration, no more imagination, no more soap operas and breaking news. Imagine no more football hooligans. No more Manchester United. No more Barcelona. No more Milan. No more Lord of the Rings, no more blonds, no more Mona Lisa, no more Marilyn Monroe and Marilyn Manson, no more underpaid artists, no more me, no more Marlene Dietrich.

Is it so fucking difficult to imagine the world with no more fun?

Is it so fucking difficult to imagine the world would be as one?'

De VN, het leger, de vredesmacht, het is allemaal al theater. Het is theater, om het met Jan Fabre te zeggen, zoals te verwachten en te voorzien was. Het is dit theater dat we willen, waar we blijkbaar niet buiten kunnen. Dit drama. Deze 'tragedies'. En net als de performers in *We are all Marlene Dietrich FOR* nemen we onze rol zo serieus dat het pijn doet.

In een geniale videomontage op het einde van de voorstelling lijken militairen aller landen verenigd in het zingen van een lied:

Coz' we gave all the power

We gave all the best

And everything lost everything

And perished with the rest.

Life is life!

We are all Marlene Dietrich FOR.

Performance for peace keeping missions.

CONCEPT, REGIE, CHOREOGRAFIE Erna Ómarsdóttir en Emil Hrvatin

GEMAAKT DOOR Peter Anderson, Lieven Dousselaere, Alix Eynaudi,

Alexandra Gilbert, Katrín Ingvadóttir, Gudmundur Elías Knudsen, Erna Ómarsdóttir,

Frank Pay, Diederik Peeters, Valgerdur Rúnarsdóttir.

PRODUCTIE Maska en Iceland Dance Company

Gezien op 25 augustus 2005, Festival Noorderzon, Groningen.